

La mort de l'enamorada

Lola Moré i Gascons i Gracieta Puigvert i Carreras, Tossa de Mar

1.El di - lluns al de-ma - tí és prin - ci - pi de set - ma - na, po - sa la se-lla al ca - vall i la
na - va a pas - se - jar cap a car - re - te - ra pla - na; com n'és a mit - jan ca - mí, sent u -
8 ra del cos - tat dret, veu la se - va e - na - mo - ra - da; se'n po - sa - ren a en - rao - nar, les con
bri - da ben guar - da - da. Re - que - te - txec, que - te - txec, que - te -
na veu pri - ma i cla - ra.
12 ver - ses fo - ren llar - gues. 1. 2.
txec, re - que - te - txec, xec, xai - na. 2.Ja se'n
3.Es gi -

-Per l'amor que ens hem tingut, vet aquí unes arracades;
per l'amor que mos tindrem, un petó i una abraçada.
Gira la silla al cavall, carretera amont n'anava;
com és a mitjan camí, en sent tocar les campanes.
Veu baixar-ne son amic, un amic de confiança:
-No em diries, amic meu, de qui toquen les campanes?
-Per ser amics jo t'ho diré: de la teva enamorada.
-Valga'm Déu, com pot ser això, si fa un quart que l'he deixada?!
Gira la sella al cavall, (?) se n'anava;
com és a mitjan carrer, veu la porta mig tancada,
cortina negra al balcó, que el seu cor li traspassava.
Ja puja escala corrent, com si fos l'hereu de casa;
l'anava a destapar, (?) no li'n deixava:
-No em destapis, amic meu, que seria condemnada.
El vestit que em feres fer encara és a cal sastre;
les joies que em vares dar encara són a la capsa.